

De amicitia

manet. Quanta autē uis amicitiae sit, ex hoc
maxime intelligi potest, quod ex infintē so-
cietate generis humani, quaz cōstituit qu-
a cōstituit ipā natura. Ita contracta res est
q̄ aducta in angustiaz. Ut omnis caritas aut iter
duos aut inter paucos iungeretur. Est enim
amicitia nichil aliud n̄ omniūz diuinaz hu-
manarūq; rez. cū beniuolentia & caritate &
cōsensio. Quia quidēz haud scio an excepta sa-
pientia. Nichil melius homini ad hīs imortalī-
bz datur. Diuitias alij preponūt, alij bonam
ualitudinez alij potētia, alij honores. Multa etiā
uoluptates, beluaz hoc q̄dez extremus ē. Illa autē
superiora caduca sunt q̄ certa posita nōtā in
cōsilijs nostris q̄ in fortune temeritate. Qui autē
sūmūz bonūz in uirtute ponūt. ^{Scipionem} p̄cedare illi q̄-
dez. Sed hec ipā uirtus amicitia q̄ gignit q̄ cō-
tinet. nec sine uirtute amicitia ullo mō cō po-
test. Jā uirtutē ex cōsuetudine uite nostre s-
ermonisq; nostri interpetremur. Hec cā ut
quidaz docti uerborū magnificētia metiam-
ur. uirosq; bonos eos q̄ habentur numerem?
Paulos. Catheros. Gaios. Scipiones. phyllos. his

summa

F. M. 1. 1864